

Мауглі (скорочено)

Редьярд Кіплінг

Брати Мауглі

Цитата:

— Тс-с-!.. — сказала Мати Вовчиця. — Це полювання на Людину!..

Закон Джунглів, який ніколи не наказує нічого безпідставно, забороняє полювати на Людину. Річ у тім, що вбивство Людини рано чи пізно викличе прибуття білих людей з рушницями верхи на слонах і кількох сотень темношкірих людей з барабанами, ракетами та смолоскипами. І тоді кожен у Джунглях зазнає лиха.

Звірі ж пояснюють між собою цей закон інакше: на їхню думку, Людина — це найслабша і найменш захищена істота, і тому чіпати її "не личить мисливцеві".

Гарчання розлягалось все дужче й дужче і нарешті скінчилося громовим "rrr!" тигра, який кидається на здобич. Потім почулося виття Шер-Хана, — виття, в якому було мало тигрового.

— Не спіймав, — сказала Мати Вовчиця.

У кущах щось стиха зашелестіло.

— Людина! — вигукнув Батько Вовк, клацнувши зубами. — Людське дитинча. Дивись!

Просто перед ними, вхопившись за найнижчу гілочку, стояла гола смаглява дитина, що тільки-но починала ходити, — ніколи ще до вовчого лігва не приходила (та ще вночі!) така слабенька й така ніжна крихітка. Дитина глянула в очі Батькові Вовкові і засміялася.

Місячне світло, що сіялося крізь отвір печери, раптом померкло: величезна квадратна голова і плечі Шер-Хана загородили вийстя.

— Шер-Хан робить нам велику честь, — промовив Батько Вовк, але очі його палали гнівом. — Що потрібно Шер-Хану?

— Мою здобич, — сказав Шер-Хан.

— Вовки — Вільне Плем'я! — відповів Батько Вовк. — Людське дитинча належить нам; його вб'ють лише тоді, коли ми самі того захочемо.

Мати Вовчиця сміливо глянула в розлючені очі Шер-Хана.

— А це я, Ракша (Сатана), відповідаю тобі! Людське дитинча моє! І його не вб'ють! Воно житиме й бігатиме в нашій Зграї, полюватиме разом із нами. Геть!

Акела, великий сірий Самотній Вовк, що керував Зграєю завдяки своїй великій силі та розуму, лежав на Скелі Ватажка, простягтись на весь свій зріст.

Нарешті настав час показати всім хлопчика, і шерсть на шиї Матері Вовчиці одразу настовбурчилася. Батько Вовк виштовхнув Мауглі-Жабеня — так вони його звали — на середину кола, де він сів і, сміючись, почав бавитись камінцями.

Глухий рев долинув з-за скель — то був голос Шер-Хана:

— Дитинча моє! Віддайте його мені!

Акела навіть оком не моргнув; він тільки промовив:

— Дивіться уважніше, о вовки! Яке діло Вільному Племені до будь-чиїх наказів, крім Вільного Племені! Дивіться уважніше!

З усіх боків чулось приглушене гарчання:

— Навіщо Вільному Племені Людське дитинча?

Закон Джунглів передбачає, що в тих випадках, коли виникає незгода, чи приймати щеня до Зграї, за нього повинні заступитись принаймні два члени Зграї, крім батька та матері.

— Хто виступає за дитинча? — спитав Акела.

Відповіді не було, і Мати Вовчиця вже приготувалась до бійки.

Тоді єдиний звір іншої породи, допущений на Племінну Раду, — Балу, сонливий бурий ведмідь, який навчав вовчат Закон Джунглів, звівся на задні лапи і прогарчав:

— Людське дитинча! — сказав він. — Людське дитинча не принесе нам ніякої біди. Я сам буду його навчати.

— Потрібен ще один голос, — промовив Акела,

Чорна тінь упала посеред кола. То була Багіра, чорна пантера, вся чорна, як сажа, але з чудовими плямами на хутрі, які вилискували у світлі місяця, мов намальовані. Всі знали Багіру, і ніхто не наважувався ставати їй на дорозі.

— О Акело, й ви, Вільне Племя! — замурчала вона. — Я не маю права бути на вашій Раді; але за Законом Джунглів, коли виникає сумнів щодо нового щеняти і йому загрожує смерть, життя цього щеняти можна викупити. Убивати голе дитинча — просто ганьба. Крім того, воно може стати вам у пригоді, коли підросте. До слів Балу я докладу бика, коли ви згодні прийняти Людське дитинча до своєї Зграї, як велить Закон. Чого ж тут вагатись?

Десятки голосів завили:

— То в чім же річ? Яку шкоду нам може зробити голе жабеня?

— Де бик, Багіро? Нехай його приймуть...

А Мауглі грався собі своїми камінцями і не звертав ніякої уваги на вовків, які підходили один за одним, щоб роздивитись його. Нарешті всі вони подалися з гори в долину до мертвого бика, лишилися тільки Акела, Багіра, Балу та вовки, які усиновили Мауглі.

Ось так і прийняли Мауглі до Сіонійської Зграї — ціною забитого бика та доброго слова Балу.

Переказ:

Коли Акела, ватажок граї, вперше схибив, не впіймавши оленя, молоді вовки, підбурювані Шер-Ханом, захотіли вбити і його, і Мауглі. За порадою Акели Мауглі дістає з людської оселі Червону Квітку — вогонь, і примушує Шер-Хана та його оточення боятися і поважати силу Мауглі.

Полювання Каа

Переказ:

Балу вчив Мауглі Законам Джунглів, спільним для всіх племен, за винятком Мавпячого Племені, у котрих не було ні законів, ні власної мови. Цитата:

Все, що Балу сказав про мавп, була чистісінька правда. Вони живуть на верхівках дерев, а оскільки звірі дуже рідко дивляться вгору, то мавпам не доводиться стикатися з мешканцями Джунглів. Зате, коли мавпам трапляється побачити хворого вовка, чи пораненого тигра, чи ведмедя, вони його мордують, кидають на звірів горіхи та гілки, аби якимось розважитись і разом з тим звернути на себе увагу. Вони весь час збираються обрати собі ватажка, виробити свої власні закони і звичаї, але ніколи цього не роблять, бо на другий день усе забувають; Жоден звір не може дістатися до них, але, з іншого боку, ніхто й не звертає на них уваги. Ось чому вони були такі задоволені, коли Мауглі прийшов до них побавитись.

Все й скінчилось би на цьому, бо вдача Бандар-Логів така, що зацікавити їх надовго ніщо не може, але одній мавпі спала на думку, як їй здалося, чудова ідея, і вона почала запевняти інших, що Мауглі буде надзвичайно корисний їхньому племені, бо він уміє сплітати гілля до купи для захисту од вітру: отже, коли вони його спіймають, то він навчить і їх те робити і вони стануть найрозумнішим племенем Джунглів, таким розумним, що всі звернуть на них увагу і заздритимуть їм!

Надумавши це, вони почали дуже тихо пробиратись крізь Джунглі за Балу, Багірою та Мауглі, аж доки ті лягли опівдні спочивати. Мауглі, якому було дуже соромно за свої вчинки, заснув між Багірою і Балу, вирішивши не мати більше діла з Мавпячим Племенем.

Раптом він крізь сон відчув, як чийсь сильні, шорсткі, маленькі руки вхопили його за руки й ноги; перед очима промайнули зелені галузки; і нарешті Мауглі здивовано побачив крізь розгойдані гілки дерев, як Балу підхопився на ноги з таким страшним ревом, що, мабуть, сполошив усі Джунглі, а Багіра, вищиривши зуби, стрибнула на дерево.

Переказ:

Через шуліку Чіля Мауглі передав, куди його перетягнули мавпи. Багіра і Балу вдалися до допомоги Каа, кам'яного пітона, одного з найрозумніших у Джунглях. Разом із могутнім пітоном, якого боялися Бондар-Логи, Багіра і Балу визволили Мауглі.

Тигр! Тигр!

Переказ:

Захистивши Акелу і себе від нападу молодих вовків і Шер-Хана, Мауглі залишив Джунглі та вирішив спуститися у долину до людей.

Мессуа, жінка, у якої тигр викрав дитину, взяла до себе Мауглі. Почалося життя Мауглі-чередника. Зі звістками із Джунглів до Мауглі час від часу з'являвся Сірий Брат, що й повідомив про пастку, яку готував Шер-Хан для Мауглі.

Допомогти Мауглі знищити Шер-Хана взялися Сірий Брат і Акела, що гнали розділене стадо буйволів прямо на засідку Шер-Хана.

Цитата:

Мауглі приклав руки до рота і крикнув у яр: луна покотилася від скелі до скелі.

Через деякий час вони почули довгий сонний рев ситого тигра, який тільки що прокинувся.

— Хто кличе? — заревів Шер-Хан.

— Я, Мауглі! Ну, вбивце людської худоби, настав твій час іти на Скелю Ради!.. Униз жени їх, униз, Акело!

Буйволи були спинилися на хвилинку край балки, але Акела на все горло викрикнув Ловецький Клич, і вони кинулись один за одним, немов човни в річкові пороги; пісок і каміння так і полетіли з-під їхніх ніг. Рушивши, буйволи вже не могли зупинитися, та й ніхто не міг би цього зробити.

Лавина чорних рогів, запінених морд та вирячених очей нестримно помчала вздовж яру, наче валуни, під час водопілля; слабкіші буйволи були відтиснуті на схили яру і продирались крізь гущавину витких рослин. Тепер тварини розуміли, чого від них хочуть: страшної атаки череди буйволів, проти якої не може встояти жоден тигр!

Шер-Хан, почувши громовий тупіт їхніх копит, скочив на рівні ноги й побіг униз ярмом, поглядаючи то в один, то в інший бік і шукаючи місця, де можна було б вилізти; але стіни балки були занадто стрімкі, і він, обважнівши від їжі та води, біг далі, намагаючись уникнути сутички з буйволами.

Череда, розбризкуючи на всі боки воду, з ревом промчала через велику калюжу, біля якої нещодавно спочивав тигр, і подалася далі. Мауглі почув, як ревуть у відповідь буйволиці з іншого кінця яру, і побачив, як Шер-Хан повернув назад. Тигр добре знав, що коли немає іншого виходу, то краще зустріти биків, ніж корів з телятами. Рама спіткнувся, наступив на щось м'яке і разом з іншими биками врізався у саму середину другої половини череди. Акела та Сірий Брат кидались в усі боки, хапали буйволів за ноги, і хоч череда знову ринула до яру, Мауглі все ж таки пощастило завернути буйвола Раму, — а за ним і вся череда попрямувала до боліт. Шер-Хана не треба було більше топтати. Він був мертвий, і до нього вже почали злітатися шуліки.

— Собаці собака й смерть, брати, — сказав Мауглі, виймаючи ніж, який він завжди, відтоді як прийшов до людей, носив із собою у піхвах, що висіли на шиї.

Раптом чиясь рука лягла на плече. Підвівши очі, Мауглі побачив Бульдео з рушницею. Діти розповіли в селі про те, що буйволи подуріли, і розлючений Бульдео прийшов вилаяти Мауглі за недогляд. Вовки поховалися, як тільки побачили, що наближається Людина.

— Ти з глузду з'їхав! — грізно закричав Бульдео. — Ти гадаєш, що можеш здерти шкуру з тигра? Диви, та це ж кульгавий тигр, за голову якого призначено сто рупій! Ну що ж, ми простимо тобі те, що ти недоглядив череду, а може, я ще дам тобі рупію з тих, що одержу в нагороду!

— Гм, — ніби сам до себе промовив Мауглі, здираючи шкуру з передньої лапи. — То ти хочеш узяти винагороду, а мені, може, даси одну рупію? Ну, а я тобі скажу, що шкура потрібна мені самому!

— Як ти смієш так говорити з першим мисливцем на селі?

— Присягаюсь биком, що викупив мене! — закричав Мауглі, поспішаючи дійти до

тигрового плеча. — Що ж, я весь ранок базікатиму тут з сірою мавпою? Сюди, Акело! Цей чоловік надокучив мені!

Бульдео, який усе ще стояв, нахилившись над головою тигра, раптом опинився на траві під великим сірим вовком, а Мауглі спокійно білував тигра далі, ніби був один-однісінький на всю Індію.

Треба віддати Бульдео належне: коли б він був молодший років на десять, то спробував би поборотись з Акелою, зустрівшись із ним у лісі. Але вовк, що так слухається наказів хлопчика, був не зовсім звичайний звір! "Звісно, це чари", — думав Бульдео і навіть не був певен, чи допоможе йому той амулет, що він його носив на шії. Мисливець лежав тихо-тихо, не наслідуючись навіть поворухнутися і чекаючи щохвилини, що Мауглі перетвориться на тигра.

— Магараджо, великий царю! — промовив він нарешті тремтячим голосом. — Я старий. Я гадав, що ти звичайний пастушок. Дозволиш ти мені встати і піти геть, чи твій слуга розірве мене на шматки?

— Іди, і нехай з тобою буде мир! Тільки надалі Не хапайся до моєї здобичі. Пустити його, Акело!

Прийшовши у село, Бульдео розповів цілу історію про чаклунство, а жрець вислухав її й насупився.

Коли череда наблизилась до села, Мауглі побачив вогні й почув звуки рогів і передзвін храмових дзвонів. Біля царини його чекало майже півсела. "Це тому, що я вбив Шер-Хана", — подумав Мауглі, але раптом на нього полетіла злива каміння, і селяни закричали:

— Чаклун! Вовчий виродок! Чортяка з Джунглів! Геть від нас!

Стара рушниця голосно бабахнула, і один молодий буйвол заревів з болю.

— Знову чаклунство! — закричали селяни. — Він може відвертати од себе кулі!.. Бульдео, та то ж твій буйвол!

— Однак вони не кращі за нашу Зграю, оці твої брати! — промовив Акела, спокійно сідаючи на землю. — Якщо кулі щось означають, то мені здається, що вони хочуть тебе прогнати.

— Вовк! Вовчий виродок! Забирайся звідси! — кричав жрець, вимахуючи перед собою гілкою священної рослини — тульси.

— Знову? — здивовано спитав Мауглі. — Минулого разу мене прогнали за те, що я Людина, а тепер за те, що я вовк! Ходімо, Акело!

Тільки одна жінка — то була Мессуа — підбігла до череди і закричала:

— О сину мій, сину мій! Вони кажуть, що ти — чаклун, що ти можеш перетворитись на будь-якого звіра! Я не вірю цьому, але ти все ж таки йди звідси, бо вони тебе вб'ють.

Мауглі засміявся коротким, похмурим сміхом: камінь влучив йому в обличчя.

— Це одна з тих безглузвих вигадок, які вони розповідають увечері під великим деревом. Принаймні знай, що за твого сина віддано! Я не чаклун, Мессуа. Прощай! — крикнув Мауглі.

Він круто повернувся і пішов геть із Самотнім Вовком; коли він глянув на зорі, то

відчув себе щасливим.

— Тепер уже не доведеться мені спати в пастках, Акело! Візьмемо шкуру Шер-Хана й підемо... Ні, не будемо робити селянам ніякого лиха, бо Мессуа була добра до мене!

Місяць уже заходив, коли Мауглі підійшов до Скелі Ради і зупинився перед лігвом Матері Вовчиці.

— Вони прогнали мене з Людської Зграї, Мати! — закричав Мауглі. — Але я додержав свого слова і прийшов зі шкурою Шер-Хана!

Мати Вовчиця поважно вийшла зі своїми вовчєнєтєми, і очі в неї спалахнули, коли вона побачила Шер-Ханову шкуру.

І тоді Мауглі проспівав свою пісню без рим, пісню, що сама народилася в його душі. І він співав її так голосно, як тільки міг, і так довго, наскільки дозволяв подих. А в перервах йому підвивали Сірий Брат і Акела.

А один худючий вовк завив:

— Води нас знову, Акело! Керуй нами знову, Людське дитинча, бо нам остогидло це беззаконня і ми хочемо знову бути Вільним Племенем!

— Людська Згряя і Вовча Згряя прогнали мене, — сказав Мауглі. — Тепер я полюватиму в Джунглях сам!

Вранішня пісня джунглів

Цитата:

Мауглі долав милю за милею, пробігаючи по дев'ять миль за годину, і радів, що не ослаб після довгих місяців життя з людьми. Він думав лише про одне — звільнити Мессуа та її чоловіка.

Уже спустилися сутінки, коли Мауглі розгледів добре знайомі пасовища й дерево дхак, де його чекав Сірий Брат того ранку, коли він убив Шер-Хана. І хоч хлопчик сердився на весь людський рід та його звичаї, все ж він відчув, як щось здавило горло, і насили перевів подих, угледівши сільські покрівлі.

Попід стіною він прокрався до хатини Мессуа. Заглянув у вікно. Мессуа лежала долі, рот у неї був заткнутий, руки й ноги скручені ремєнєми; жінка важко дихала і стогнала. Чоловіка її прив'язали До яскраво розмальованого ліжка. Двері хатини, що виходили на вулицю, були щільно причинені, знадвору їх підпирали спинами три чи чотири чоловіки. Мауглі вліз у вікно, нахилившись, поперерізав ремєні, якими були зв'язані чоловік і жінка, витяг із рота Мессуа ганчір'я; потім пошукав, чи немає в хатині молока.

Мессуа майже збожеволіла від болю і страху (з самого ранку її били і шпурляли в неї камінням), і Мауглі ледве встиг своєчасно затулити рукою її рот, щоб не закричала. Збентежений і розлютований чоловік Мессуа сів і почав вибирати землю та різне сміття зі своєї закуйовдженої бороди.

— Я знала, я знала, що він прийде, — заридала нарешті Мессуа. — Тепер я певна — він мій син, — і вона пригорнула Мауглі до серця.

Досі Мауглі тримався спокійно, але тепер весь затремтів, і це здивувало його самого,

— Навіщо ці ремені? Чому вони тебе зв'язали? — запитав хлопчик, помовчавши.

— Щоб убити за те, що ми прийняли тебе як сина, за що ж іще, — сказав чоловік похмуро. — Подивись, я весь у крові.

Мессуа не сказала нічого, але Мауглі глянув на її рани, і чоловік та жінка почули, як хлопчик заскреготав зубами.

— Хто це зробив? — спитав він. — їм треба відплатити.

— Це діло всього села. Я був дуже заможний, мав багато худоби. От ми й стали чаклунами, надавши притулок тобі.

— Я не розумію, хай розкаже Мессуа.

— Я давала тобі молоко, Нату, пам'ятаєш? — боязко сказала Мессуа. — Бо ти мій син, якого схопив тигр, і тому я дуже любила тебе. Селяни сказали, що я твоя мати, мати перевертня, і через те заслуговую смерті.

— Он там дорога в Джунглі, — Мауглі показав на вікно. — Ваші руки й ноги вільні. Тікайте.

Переказ:

Мауглі споряджає у дорогу Джунглями для Мессуа та її чоловіка охорону — Мати Вовчицю.

Канхіварі стане безпечним притулком для вигнанців.

Тим часом Багіра навела жах на жителів села, що прийшли спалити оселю Мессуа разом з її хазяями.

Цитата:

Нарада під смоквою край села ставала все гучніша. Скоро знявся дикий галас, і цілий натовп чоловіків та жінок кинувся вулицею. Бульдео і брамін вели перед, а весь натовп біг за ними й кричав:

— Відьма й чаклун! Запаліть покрівлю! Ми покажемо, як переховувати перевертнів.

Трохи зам'ялися з дверима. Вони були добре замкнені, але натовп навалився на двері й вирвав їх геть. Світло смолоскипів залило кімнату, в якій, витягнувшись на весь свій зріст, схрестивши лапи й звисивши їх з одного кінця постелі, лежала Багіра — чорна, мов смола, і страшна, мов пекло. Минуло кілька хвилин сповненої відчаю тиші, поки перші ряди людей задкували назад, до порога. В цей час пантера підвела голову й позіхнула солодко і навмисне повільно, — так вона позіхала завжди, коли хотіла образити когось рівного собі. Її складчасті губи піднімались і відтягувались, червоний язик вигнувся, нижня щелепа одвисла так, що ви могли б заглянути в гаряче горло пантери й побачити величезні ікла; потім щелепи стулились і брязнули, мов металеві застібки скрині. Наступної миті вулиця опустіла. Багіра вистрибнула у вікно і вже стояла поряд із Мауглі. А охоплений панічним жахом натовп з криком і ревінням біг вулицею; спотикаючись і падаючи, селяни намагалися швидше дістатися до своїх хатин.

Здавалося, село охопила німа тиша пообіднього сну, але, прислухавшись уважно, можна було почути, як риплять важкі скрині з зерном: їх пересували до дверей.

Переказ:

Ніхто з села не насмівся переслідувати втікачів.

Мауглі вирішив помститися ледачим, дурним і жорстоким жителям села, але жертв не хотів: "хлопчик нізащо в світі не позбавив би життя Людину, щоб іще раз відчутти жахливий запах крові".

Князівський анкас

Переказ:

Великий кам'яний пітон Каа розповів Мауглі про Холодні Печери, в яких сторожує Білий Клобук, кобра, що охороняє речі, "за найгіршу з яких умерло б чимало людей".

Цитата:

— О-о! — промовив Мауглі, — так воно ж схоже на те, чим розважається Людська Згряя. Тільки це жовте, а там руде.

Мауглі кинув золоті монети і пішов далі... За довгі роки метал розсунувся і розплився, як пісок під час відпливу. Біла кобра сказала правду. Ніякими грошима не можна було оцінити ці скарби, що добувалися протягом століть війнами, грабунками, торгівлею та податками.

Мауглі, звісно, не міг збагнути значення цих речей. Ножі трохи зацікавили хлопчика. Але вони виявилися легші за його власний ніж, і Мауглі кинув їх геть. Нарешті він знайшов щось справді привабливе; воно лежало в кутку, біля одного напівзасипаного паланкіна. Це був анкас двофутової довжини, тобто палиця для слонів, схожа на невеликий човновий гак. На верхівці палиці поблискував один круглий рубін; весь восьмидюймовий держак був густо поцяцькований необробленою бірюзою, і це робило його дуже зручним. Нижче — нефритовий обідець з гірляндою квітів, листя яких зроблене з смарагдів; самі ж квіти — рубінові і вставлені в холодний зелений камінь. Уся інша частина держака виготовлена з чистої слонової кості, а саме вістря і гак — із золотою інкрустацією, картина ловлі слонів. Малюнки стосувалися друга Мауглі — старого Хаті, і це зацікавило хлопчика.

Біла кобра повзла слідом за Мауглі.

— Невже не варто умерти заради цього? — сказала вона.

— Не розумію, — відповів хлопчик. — Ці речі тверді, холодні та зовсім не придатні для їжі. Але ось цю штуку, — Мауглі підняв анкас, — я хочу взяти з собою, подивлюсь на неї при сонячному світлі. Я йду зараз. Тут темно і холодно.

— Подивись під ноги. Вони прийшли сюди багато років тому, щоб забрати скарби. Я поговорила з ними в темряві, і рони й по цей день лежать тут.

— Та навіщо мені всі ці скарби? Якщо ти дозволиш узяти з собою анкас, то я вважатиму щасливим своє полювання. Якщо ж ні — все одно полювання вдаль. Я не б'юся з Отруйним Племенем, і, крім того, я знаю Владичнє Слово цього племені.

— Тут лише одне Владичнє Слово — моє.

З палаючими очима Каа кинувся вперед.

— Хто просив мене, щоб я привів Людину? — прошипів пітон.

— Звісно, я, — прошепотіла стара кобра. — Я давно вже не бачила людей. А цей хлопчик розмовляє нашою мовою.

— Але про вбивство між нами не було й згадки. Хіба можу я повернутися в Джунглі й сказати, що сам одвів Мауглі на смерть? — заперечив Каа.

Мауглі спокійно поклав руку на голову Каа.

— Досі біла тварюка мала справу з істотами з Людської Зграї. Стара кобра ще не знає мене, — прошепотів хлопчик. — Якщо їй самій забажалося пополювати, то що ж — можна!

Переказ:

У двобої з коброю переміг Мауглі, взявши з собою анкас. Коли ж хлопчик дізнається про призначення анкаса — колоти голови синів Хаті — слонів, він викидає огидний для нього предмет, коли ж захотів подивитися ще раз на інкрустацію анкаса, дізнався від Багіри, що цей предмет взяла Людина.

Через анкас, прикрашений дорогоцінностями, шестеро людей загинуло за одну ніч, вбиваючи один одного.

Мауглі повертає Білому Клобуку взятий анкас, щоб припинити різанину і безглузді смерті людей.

Руді собаки

Переказ:

Після смерті Батьків Вовків Мауглі став самостійним, сильним і міг стати опорою для Балу, Акели і навіть Багіри.

Одного дня почулося противне виття шакала, який полює слідом за тигром або спостерігає, як убивають яку-небудь велику здобич. Окрім того, Вонтола, вовк-одинак, приніс нещасливу звістку про наступ на територію племені зграї рудих собак, які вбивають все живе навкруги.

Каа допомагає Мауглі та всьому Племені розробити план врятування без знеславлення роду: у війні проти рудих собак задіяне Маленьке Плем'я — бджоли.

Жорстокі загарбники чужих територій і несамовиті вбивці — руді собаки були покарані, але в цьому бою було смертельно поранено Акелу, Самотнього Вовка. Акела посилає Мауглі до людей.

Весняний гін

Переказ:

Настала весна, Пора Нових Пісень. І хоч Мауглі давно порвав стосунки з людьми, його вабили людські оселі.

Підглядаючи у розчинені двері хатини, Мауглі впізнав у жінці з маленьким дитям Мессуа і навіть згадав ім'я, яким його кликали від народження: Нату.

Але Джунглі знову кликали його: там була його сім'я.

Коментар

Звичайно, ти знаєш, що діти, які довго знаходяться серед диких звірів, набувають їхніх звичок і втрачають здатність спілкуватися з людьми. Але літературна казка, написана Р. Кіплінгом про Мауглі, вихованця джунглів, дасть тобі можливість поміркувати над відповідністю квітові звірів і світові людей, схожістю стосунків героїв твору із взаємовідносинами між різними за характером і прагненнями людьми нашого

сучасного світу. Часом ці прагнення бувають неблагородними... Учись у Р. Кіплінга розрізняти добро і зло, благородство і підлість. Не втраť своїх найкращих рис Людини!